

Arrest

nr. 142 987 van 10 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijf plaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij alhier bij haar familie wenst te zijn. Zo zou haar moeder, zus en verschillende neven alhier verblijven en zouden de meeste van Belgische en Nederlandse nationaliteit zijn. Dit element kan echter geen buitengewone omstandigheid vormen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook de bewering dat zij financieel afhankelijk zou zijn van haar familie (cf. verschillende overschrijven) kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene is meerderjarig en zij wordt verondersteld te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud.

Ook het feit dat zij alhier sinds 2009 ononderbroken zou verblijven kan geen buitengewone omstandigheid vormen. Betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 27.12.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake zou zijn voor enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen negatieve informatie zou zijn wat betreft haar strafrechtelijk verleden en dat er geen sprake zou kunnen zijn van manifeste of opzettelijke fraude; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat zij reeds lange tijd Nederlandse lessen zou hebben gevolgd, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zich ingeschreven heeft bij de VDAB, dat zij een attest van werkbereidheid en een aanwervingsbelofte kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Na het schetsen van het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde bepalingen, gaat de verzoekende partij over tot de toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991, dat de motivering vaag is en dat tevens de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, dat daarnaast de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is, dat de summier gegeven motivering in de beslissing van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt, dat nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is, dat enkel de persoonlijke gegevens vermeld in de beslissing hierover uitsluitel geven.

Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij enkel stelt dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en dat de tijdelijke scheiding met haar familie geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel vormt. De verzoekende partij betoogt dat de staatssecretaris dient te weten dat de criteria met betrekking tot de gezinshereniging verstrengd zijn zodat de verzoekende partij niet met enige kans op succes een aanvraag conform de vreemdelingenwet kan doen. Zij stelt verder dat een tijdelijke scheiding al gauw een definitieve scheiding zal worden. De verzoekende partij wijst er op dat zij volledig steunt op haar familie in het bijzonder financieel, zodat zij in ernstige problemen komt als zij de steun van haar familie dient te ontberen. De verzoekende partij meent dat de staatssecretaris argumenteert dat haar verzoek onontvankelijk is, doch niet stelt waarom dit precies onontvankelijk zou zijn. De staatssecretaris zou enkel antwoorden over de grond van de aanvraag ingevolge artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris antwoordt volgens de verzoekende partij dan ook niet op de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden, dewelke humanitaire redenen uitmaken opdat de verzoekende partij zou kunnen gemachtigd worden tot verblijf in België. De verzoekende partij besluit dat de bestreden beslissing zeer summier is en stelt dat deze geen enkel reden waarom het verblijfsrecht van de verzoekende partij geweigerd wordt, bevat.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat zij de aanvraag tot machtiging van verblijf kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat naast de vermelding van haar persoonlijke gegevens in de bestreden beslissing nergens uit blijkt dat de motivering specifiek op haar van toepassing is. De motivering is zeker niet summier, vaag, stereotiep of gestandaardiseerd, zij gaat immers concreet in op

de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij eveneens niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”.

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet aldus onder meer in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar van aanvraag van 18 november 2011, die zich in het administratief dossier bevindt, heeft de verzoekende partij het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden (concrete omstandigheden):

- Aankomst in België op 5 april 2009 om bij haar familie te zijn. De ganse familie van de verzoekende partij verblijft legaal in België, de meesten zijn van Belgische en Nederlandse nationaliteit. Het betreft haar moeder Y., (haar vader is reeds overleden), haar zus K. en twee neven: M. en A. De verzoekende partij legt hun geboorteakten voor alsmede de overlijdensakte van haar vader.

- De goede integratie van de verzoekende partij. Zij volgt reeds lange tijd Nederlandse les en voegt de bewijzen hiervan toe.

- Voordat de verzoekende partij naar België kwam, steunde zij reeds volledig op de financiële hulp van haar familie in België en van haar broer uit Nederland. Zij voegt als bewijs de overschrijvingen op haar naam toe. Zij werd dus reeds onderhouden door haar familie. In België heeft verzoekster kans op werk: zij heeft zich ingeschreven bij de VDAB en bewijst dit door een attest van werkbereidheid en een aanwervingsbelofte. De verzoekende partij stelt onmiddellijk te kunnen beginnen werken van zodra zij over een verblijfsvergunning beschikt. Zij voegt nog een stuk toe van de spoedgevallendienst om haar lange onafgebroken verblijf aan te tonen.

De verzoekende partij heeft aldus voldoende redenen ten gronde om in België te verblijven. In die omstandigheden hoeft het geen betoog dat het voor de verzoekende partij onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst teneinde daar haar aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen.

In de bestreden beslissing van 29 augustus 2012 wordt hierop als volgt geantwoord:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijf plaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij alhier bij haar familie wenst te zijn. Zo zou haar moeder, zus en verschillende neven alhier verblijven en zouden de meeste van Belgische en Nederlandse nationaliteit zijn. Dit element kan echter geen buitengewone omstandigheid vormen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook de bewering dat zij financieel afhankelijk zou zijn van haar familie (cf. verschillende overschrijvingen) kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene is meerderjarig en zij wordt verondersteld te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud.

Ook het feit dat zij alhier sinds 2009 ononderbroken zou verblijven kan geen buitengewone omstandigheid vormen. Betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 27.12.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle

stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake zou zijn voor enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen negatieve informatie zou zijn wat betreft haar strafrechtelijk verleden en dat er geen sprake zou kunnen zijn van manifeste of opzettelijke fraude; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat zij reeds lange tijd Nederlandse lessen zou hebben gevolgd, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zich ingeschreven heeft bij de VDAB, dat zij een attest van werkbereidheid en een aanwervingsbelofte kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

3.5. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij enkel antwoordt over de grond van de aanvraag en geenszins de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt, noch dat niet verduidelijkt wordt waarom het verzoek onontvankelijk zou zijn, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard daar de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden weerhouden en waarbij concreet wordt toegelicht om welke redenen de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden weerhouden.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden de humanitaire redenen zijn opdat zij zou kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in België, vergist zij zich daar de buitengewone omstandigheden, het weze herhaald, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Of er redenen zijn om een vreemdeling te machtigen tot verblijf, behoort tot de gegrondheid van de aanvraag.

3.6. Voorts wijst de Raad wijst er op dat de *in casu* bestreden beslissing geen betrekking heeft op een aanvraag tot gezinshereniging maar op een aanvraag tot machtiging tot verblijf, waarbij de staatssecretaris het feit dat de verzoekende partij in België familie heeft niet aanvaard als buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het buitenland, om reden dat het indienen van een aanvraag via de gewone procedure in het buitenland enkel een eventuele tijdelijke scheiding met zich meebrengt wat geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Het feit dat de verzoekende partij eventueel niet onder de criteria voor een gezinshereniging in België valt, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers moet de verzoekende partij aantonen dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst in te dienen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de aanwezigheid van familie in België geen buitengewone omstandigheid vormt om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst daar een eventuele tijdelijke scheiding geen moeilijk ernstig te herstellen nadeel met zich meebrengt. Waar de verzoekende partij lijkt te menen dat zij niet onder de criteria van de gezinshereniging valt waardoor de tijdelijke scheiding gauw een definitieve scheiding zou worden, beperkt zij zich tot een loutere bewering nu zij niet aantoont waarom het feit dat zij niet onder de criteria van de gezinshereniging zou vallen enige invloed zou hebben op de beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet ingediend in het buitenland.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij volledig steunt op haar familie in het bijzonder wat haar financiële situatie betreft en dat zij aldus in ernstige problemen komt zo zij de steun van haar familie dient te ontberen, beperkt zij zich tot het herhalen van de in haar aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden, doch weerlegt noch ontkracht hiermee de concrete motieven van de bestreden beslissing *"Ook de bewering dat zij financieel afhankelijk zou zijn van haar familie (cf. verschillende overschrijven) kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene is meerderjarig en zij wordt verondersteld te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud."* De verzoekende partij toont immers niet aan dat het motief dat zij meerderjarig is en wordt verondersteld in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien niet correct of kennelijk onredelijk is.

3.7. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen enkele reden bevat waarom haar het verblijfsrecht wordt geweigerd, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is daar zij geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd waarom het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in te dienen in het buitenland, zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was te motiveren met betrekking tot de grond van de aanvraag, met name of er redenen zijn om de verzoekende partij te machtigen tot verblijf.

3.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER